

פרשת משפטים

כדוגמה למופת של שופט מושלם הדין דין אמת, שמש לחז"ל יהודה בן יעקב:
 'שדן דין אמת לתמר, לכן נעשה דיין לעולם. בא דין תמר לפניו שתשרף, והוא זיכה אותה
 משום שמצא לה זכות..
 היו יצחק ויעקב יושבין שם וכל אחיו והיו מחפין אותו. הכיר יהודה למקום ואמר אמיתת
 הדבר - "צדקה ממני" ועשאו הקב"ה נשיא'.

אחריות כבדה רובצת על גבי השופט וזו תובעת ממנו להיות אמיץ.
 רק פחד אחד עליו לדעת - והוא הפחד מפני מצפונו ואלוקיו.
 (א. ארזי- ממעיין האגדה)

מברכין החודש ראש חודש אדר ראשון, ביום ששי ושבת.
 המולד ליל ששי שעה 02.00 עם 26 דקות 7 חלקים.
 (לוח א"י הרב טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: הרב ארי

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.45	זמן תפילין / טלית	16.48	הדלקת נרות
		16.55	מנחה א' 14.00 ב' 16.55
9.15	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
17.10 ← 17.14	שקיעה	6.45	שחרית א'
13.15	מנחה א' (בחד"א)	8.30	שחרית ב'
17.00	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.32	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	17.10	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.45	צאת השבת

אחות תורנית- חגית קאופמן

ש ב ת
 ש ל ו מ

"הַשְּׁבִיעַת תְּשֻׁמְטָה"

בפרשת משפטים אנו קוראים על מצוות שנת השמיטה: "וְהַשְּׁבִיעַת תְּשֻׁמְטָה וְנִטְשָׁתָה וְאָכְלוּ אֲבִינִי עִמָּךְ וַיִּתְּרֶם תֹּאכַל חֵיט הַשָּׂדֶה כֹּן-תַעֲשֶׂה לְכַרְמְךָ לְזִיתְךָ" (כג, יא). רבות נכתב ודובר על שנת השמיטה, ועל אתגריה בימינו אנו, ואני לא באתי אלא לתהות לרגע קל על הציווי **לשמוט**. בניגוד לניסוח בויקרא כה, ב: "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֵאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבַתָה הָאָרֶץ שְׁבַת לַה': שָׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ... וּבְשָׁנָה הַשְּׁבִיעִת שְׁבַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה לָאָרֶץ שְׁבַת לַה'" המדגיש את שבתון הארץ, בפרשתנו המצווה מופנית לאדם. עליו לשמוט את אחיזתו באדמתו, בנכסיו למען "אֲבִינִי עִמָּךְ".

הציווי לשמוט נכס דורש תעצומות נפש אדירות. חשבו כמה אנו מגוננים על נכסינו, נועלים שערים ודלתות ומתקינים מנעולים מתוחכמים, כי אכן הפחד מאובדן הישי' הוא חשש קיומי רציני ביותר. לשמוט את שדה התבואה או את ההלוואה לשנה שלמה, כנראה היה קשה מנשוא גם אז... ולא בכדי מעטות (אם בכלל) העדויות על מימושה של שנת השמיטה כלשונה ובעניין שמיטת כספים, כולנו מכירים את תיקונו של הלל הזקן – הפרוזבול.

משהו זעיר מזה אנחנו מרגישים כל שבת כאשר אנחנו שומטים את שיחות הטלפון הצפויות בנייד, את מקלדת המחשב, את מנוע הרכב או את האש בתנור... ומקפידים את הזמן ליממה שלמה. **אברהם יהושע השל** (נ - 1907) בספרו המופלא "השבת - משמעותה לאדם בימנו" ניסח באמצע המאה הקודמת מה שאנו חווים בעוצמה אדירה הרבה יותר בראשית המאה ה-21: הוא תיאר את המרוץ אחר ההישגים החומרניים ואנו יכולים להוסיף את המרוץ אחרי העידכונים. את המרוץ אחר הטכנולוגיה, במיוחד זו האינטרנטית, המשתנה במהירות שקשה לנו לעקוב אחריה, והופכת את כולנו ל"עבדי הזמן" ואלו דבריו: "בציביליזציה הטכנולוגית אנו נוהגים לדחות את הזמן מפני המקום. עיקר מלחמתנו היא הגברת כוחנו במרחבי המקום, אלא שעל ידי ריבוי היש אין מעשירים את **ההוויה**. לא כל המרבה נכסים מרבה עצמיות" (שם, עמ' 11).

השל זיהה את ראשיתו של המרוץ הצרכני שרק הלך והתרחב מאז ימיו, אך הוא גם זיהה את התרופה הנפלאה הקיימת בלוח השנה היהודי – את השבת. השבת המכריחה אותנו לשמוט את האחיזה ביש ומחנכת אותנו לחגוג את ההוויה. אנו מאיטים ומסתכלים סביבותינו מגלים עם מי אנו חיים, מפנים זמן למשפחה, לחברות, למחשבה ועוד. וכך הוא מנסח זאת: "משמעותה של השבת היא לחוג את הזמן ולא המקום. ששת ימים אנו חיים תחת יד הרודנות של הדברים אשר במקום; ביום השבת אנו נקראים להיות חלק מנצחיות הזמן, לפנות עצמנו מן **התוצאות** של היצירה ולפנות אל **סוד** היצירה" (שם, עמ' 19). הנשכיל לשמוט משהו מרודנות האחיזה של "הדברים אשר במקום" בשנה הבאה? אינני יודעת... אבל עצם המחשבה על האתגר הנפשי העצום הטמון בציווי "**תְּשֻׁמְטָה**", עשויה להזכיר לנו שוב ושוב את העיקר והטפל בחיינו, ואת הידיעה שמצבי עושר ועוני עלולים להשתנות, ואל לנו להגדיר עצמנו רק דרך נכסינו.

שבת שהיא מעין שמיטה ("מעין עולם הבא") מכוננת בנפשנו משהו מאתגר זה, כדברי אריך פרום (1900-1980), בספרו "בעלנות או מימוש עצמי": "ביום השבת חי אדם כאילו שאין לו דבר, עוסק הוא **בהוויה** גרידא, כלומר, בביטוי כשריו החיוניים: להתפלל, ללמוד, לאכול, לשתות, לשיר לאהוב (שם, עמ' 61).

בליל שבת - פרשת יתרו, התייחס הרב ארי בשיעורו, ל'דיבר הרביעי' המופיע בפרשה - "שמור את יום השבת לקדשו" בהקשר אקטואלי והעלה את השאלה - האם מותר לאדם המלווה חולה בנסיעה לבית החולים לנסוע חזרה לביתו במהלך השבת לאחר שסיים את תפקידו? החשש האמיתי הוא שאם יאלץ לבלות את השבת בעיר זרה, הוא עלול שלא 'לקפוץ על המציאה' בפעם הבאה ובכך אנו מסכנים את החולה העתידי בכך ש'מטעמים אנושיים', יתעכב ולא יגיע לטיפול בהקדם האפשרי. בירור התשובה נעשה כהוכחה על דרך השלילה: החולה עצמו ומשפחתו הקרובה - להם אינטרס ברור לנסוע בשעת הצורך ואצלם בוודאי לא קיים החשש שיימנעו בעתיד מנסיעה ולכן אסורה עליהם הנסיעה חזרה בשבת. לאנשי הרפואה המקצועיים ומצילי החיים שזהו תפקידם ושגרת יומם - מותרת הנסיעה חזרה, עם עדיפות לנהג גוי. מכאן שלימווה - מתנדבי שאינו קרוב משפחה ממש, מותרת הנסיעה חזרה ועל ידי כך נעורר בו את המוטיבציה להמשיך בהרגליו הטובים גם בעתיד. בעניין פתיחת השער בזמן חרום בשבת - הדגיש הרב ארי שהדרך הנכונה ביותר הלכתית והקצרה יותר מעשית, היא לפתוח את השער באמצעות החיגוג הטלפוני ולא באמצעים חשמליים או מכניים כבעבר.

בשבת - הצליחו חדי העין שבינינו שעקבו אחר מהלכו של ספר התורה, להבחין בכך שהתעכב בפעם הראשונה בקצות עזרת הנשים לצורך גילויי הכבוד. הקפיצה למים עברה בשלום ולא הורגשו גלים.. לפני מוסף, ברך הרב ארי את בר המצווה שזה עתה עלה לתורה - אשר ולוטרק מהמשפחתו, ואת בת המצווה דפנה סולומון ששניהם נכנסו לעול המצוות, בפרשה בה קיבל עליו עם ישראל את עול התורה ומצוותיה. לאחר התפילה הגיעו רבים מחברי הקהילה למשפחתו להשתתף בקידוש המכובד שנערך לכבודו של אשר ושמחו בשמחתו ביחד עם בני משפחתו. יחזקאל לנדאו ציין בדברים שנשא בפני הציבור, את ה'זכות הכפולה' שנפלה לידי ילדי המשפחתו לקיים את הדיבר החמישי - "כבד את אביך ואת אמך". בשיעור פרשת השבוע התמקד הרב דוד ב'דיבר העשירי' - "לא תחמוד". ה'אבן עזרא' מעלה את השאלה הבסיסית והאנושית שמתבקשת - כיצד ניתן להתגבר על רגש בסיסי כמו חמדה וקנאה, באמצעות צו? וכי ניתן להביט על הדשא של השכן הירוק והרענן ולהישאר אדיש? והתשובה היא.. כן!! - שלו שלו, ושליך שליך.. כל אחד והפעקליה שלו. אם נפנים שלכל אדם חלק ה' את המגיע לו ונשמח בחלקנו, ממילא לא נתאוו למה שלא שייך לנו ונראה אותו מחוץ להשגתנו. אולי כדאי גם לזכור שהקנאה מדגישה את מעלתו של חברנו ונוטה להתעלם מחסרונו..

ביום שני - הונחה לפתחנו חוברת רצינית ומושקעת בעלת כריכה ירקרקה המציגה את: "תקציב הקהילה - סיכום 2013 תקציב 2014" ובהמשך הפסוק: "הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותייך.. האריכי מיתריך ויתדותיך חזקיי" (ישעיה, נ"ד ב') - פסוק אחד המקפל בתוכו תכנית עסקית שלמה, כמו שרק 'ספר הספרים' יכול להציע..

ביום שלישי - הופיעה מקהלת 'שדות נגב' בערב שירה שנערך במושב תקומה. ראש המועצה שכיבד את האירוע בנוכחותו, התפעם ממוקצועיותה של המקהלה (שחברי סעד הם המרכיב העיקרי בה) והודה כי ההרמוניה ונועם השירה הגבירו בו את המוטיבציה לקדם את פעילותה. במהלך הערב הדגיש המנצח - עזרא מוריאל, כי זו המקהלה היחידה בארץ שבה הפרש הגילאים בין הצעירים למבוגרים, מגיע עד שבעים שנה.. ואף הציג את הנכדה - שחר בוברובסקי ואת עדינה גרינפלד - הסבתא, שנהנות לשיר ולהופיע בצוותא.

יורם קימלמן

מכתב שקיבלנו בעקבות פצילות ט"ו בשבט בארזון ו. תרבות, המחמט את הלב...

שלום חמי,

איזה תענוג היה לי ולבנות שעזרו לי, לעבוד אצלכם..

התרשמנו לטובה מהילדים שלכם וזה בהחלט לא דבר מובן מאליו, היות ואנו נפגשות במהלך עבודתנו עם ילדים שונים לגמרי בהתנהגותם, בניגוד לילדי הקיבוץ שהיו נעימים, סקרנים, מדברים בנימוס וסבלניים.

במהלך עבודתם עזרו זה לזה. כך שאתם יכולים להיות גאים בילדיכם ובחינוך אותו אתם מעניקים להם.

(שתביני, מכתב שכזה אני לא כותבת לכל אחד..)

תודה על המילים החמות וכיף לשמוע שכולם נהנו.

ולארי, חברת 'קשת בצנן' - קיבוץ ניר אליהו

תודה

רצינו להודות ולהביע את הערכתנו על החום, המעדנים והתפנוקים הרבים שזרמו לביתנו לרגל הולדת **בתנו תאנה**.

אין זה מובן מאליו לזכות לכזו חמימות, שפע וחסד מצעירים, מבוגרים וותיקים כאחד וכל זאת על אף היותנו תושבים טריים מאוד בקיבוץ...

תודה מיוחדת לרננה יערי היקרה ולנעמה רוטנברג, על הארגון המסור של הארוחות ליולדות. שנזכה בע"ה להשיב לכולם רק בשמחות!!

משפחת שקלאר

מוצאת רכב

בהחזרת הרכב יש לשים לב שהמחשב קלט את ההחזרה ונשמע זמזום מהארון!

לאחר פעולת ההחזרה, העמודה הירוקה שעל המסך אמורה להפוך לחומה ולבשר על סגירת ההזמנה.

יש לבדוק זאת היטב, ולוודא שהדלת ננעלה לאחר כמה שניות של השהיה.

גם אם דלת הארון פתוחה, המערכת לא קולטת שהרכב הוחזר והתשלום עבור השעות היקרות ממשיך והולך.

במצב שכזה- המשתמש הבא אינו יכול לקחת את הרכב שהתפנה.

נסיעה בטוחה

מלחמה - ארבעה חודשי יוני '48

קטעים מ'יומן מלחמה' שכתב יעקב בוגין (אחיה של חברתנו גאולה אהרוני)-

חייל בן 16 במחלקתו של מפקד מחלקה צעיר - אריאל שרון ז"ל

יום ראשון 23.05.1948 בשעות הבוקר המאוחרות, יצאנו שתי פלוגות מגדוד 32 ליעד בלתי ידוע. לקראת ערב הגענו לקבוץ חולדה. התמקמנו בחורשה והצטרפנו לחטיבה 7 שהייתה ערוכה ומוכנה לקרב.

למחרת בשעות הערב, כונסה הפלוגה ונמסר כי יעד הפעולה הוא מרחב לטרון והתכנית היא פריצת הדרך לירושלים הנצורה. הידיעות המעודדות על מטוסים תותחים ונשק כבד שיעשו את עיקר העבודה שיפרו את מצב הרוח, הרימו את המוראל ונטעו בלבנו אמונה בהצלחת המשימה.

מיד אורגן הכח וצויד לקראת המבצע. אמצעים רבים היו חסרים ובעיקר בלט המחסור במימיות לשתייה וחומרי חבישה. בשעה שתיים אחרי חצות התקבלה הפקודה. פלוגה ב' הובילה בראש הטור ומחלקתנו - מחלקה א' - מחלקת החוד, נעה ראשונה לכיוון היעד.

רעש מנועי המכוניות, נשמע כנראה בעמדות האויב והתגובה לא אחרה לבוא. מיד עם הירידה מהאוטובוסים נורו פצצות תאורה שהאירו את כל האזור והחלה הפגזה דלילה לא מטווחת. שתי הפלוגות שלנו המשיכו ישר לכיוון המנזר והכפר לטרון. בעוד אנו קרבים לכביש ירושלים השחרחר והמפותל, נפתחה לעברנו אש תופת מכוונת וממוקדת של תותחים, מרגמות, מקלעים כבדים ונשק קל שליחכה את השדה הפתוח בו נמצאנו ואילצה אותנו להשתטח על האדמה. הכדורים ריצדו לידנו. צעקות הנפגעים נשמעו מכל עבר והחובשים עבדו כמטורפים תחת אש איומה. ברגעים אלו הרגשתי שההתקפה נשברה... הרגשתי חבטה איומה כשהתרוממתי מסיבה בלתי ברורה והוטלתי בחוזקה רבה ארצה. דם רב זב מראשי מבלי שאבחין בכך עקב החשיכה. ראשי הסתחרר. גלי חום וזיעה קרה הציפוני. בחילה, חולשה, רעד וצמרמורות חלפו בכל חלקי גופי. רעש אדיר שנשמע כצלצול פעמונים החריש את אוזניי. כשנוכחתי שבגדיי ספוגים בדם נתקפתי פחד וחרדה וצעקתי בשארית כוחותיי- "נפצעתי". שכבתי בעיניים עצומות וחיכיתי לסוף המר. רמי ששמע את צעקתי, מיהר אליי תחת אש כבדה וטיפל בי במסירות ובגבורה. רצון חיים אדיר החל פועם בקרבי. הזדקפתי ונעמדתי על רגליי.

השחר החל להפציע והערפל הכבד נמוג. עם אור ראשון היינו שנינו גלויים וחשופים במחצית הדרך בין הפלוגה שלנו שהתמקמה מאחורי הרכס ונכנסה לקרב אש עם האויב, לבין מחלקתי - 'מחלקת החוד' שתפסה מחסה בערוץ הוואדי שמתחתנו שהפך למלכודת אש. מיד לאחר שהתגליתנו בודדים בשטח, נפתחה לעברנו אש מעשרות רבות של כלי נשק. למרות חולשתי ואיבוד הדם, פרצתי בריצת אמוק בקפיצות ודילוגים לעבר המחלקה בוואדי. כשכדורי האויב מזמזמים סביבי כנחיל דבורים - נפצעתי שנית. משעות הבוקר שרר חמסין כבד שהתיש את הלוחמים הצמודים לקרקע. בעיית המים החריפה. המימיות המעטות נוצלו רק למקרים קשים במיוחד. חום לוהט והפגזה כבדה. הפצועים שיוועו למים והשרב הכבד הלך וגבר. הפצועים לא העיקו על חבריהם הלוחמים ונשאו את הכאבים בדומייה. העייפות השרתה אדישות. מצבנו הלך והחמיר. הערבים כיסו את השטח באש חזקה ומדויקת ומספר הנפגעים הלך וגדל. מפקד המחלקה הכין את הלוחמים כולל הפצועים להמשך ההתקפה. לאכזבתנו הבחין מאוחר יותר בכוח גדול המתקרב לעברנו מאזור הגבעה, שם פעלה הפלוגה. נראה היה שכוחותינו נטשו את המוצב והותירו אותנו בודדים ומנותקים. מצאנו עצמנו מוקפים על ידי כוחות אויב גדולים המתקרבים לעברנו מכיוונים שונים. למרות שהסיכוי לסגת בתנאים אלו נראו אפסיים, החליט מפקד המחלקה על נסיגה מיידית ונטישת הפצועים בשטח. הערבים חסמו את היציאות מהוואדי באש עזה ורבים נפגעו ולא הצליחו להיחלץ. שכבתי פצוע. כוחותיי הלכו וכלו. גררתי את עצמי סנטימטר אחרי סנטימטר. במאמצים על אנושיים חלפתי על פני השדה הפתוח והחשוף וחדרתי אל תוך שדה החיטה. כשאני

שומע את קולות הכפריים הבוזזים את חללינו..תוך כדי זחילה אני מבחין בנשקו של מפקד המחלקה הנערץ מסוג "טומיגן"- יחיד במינו ויקר המציאות. נטלתי אותו עימי וציפיתי לרגע המיוחל כאשר אחזיר אותו למפקדי הנערץ ואקנה את עולמי..כוחותיי בגדו בי ונאלצתי בצער רב להיפרד מהנשק היקר..בוודד בשדה המשכתי להתקדם..שמעתי אנחות מתוך שדה, התקרבתי למקום וגיליתי לתדהמתי את מפקד המחלקה שוכב פצוע כשדם רב זב מבטנו. שוכב על גבו ומסתכל בעיניים בוהות על הנעשה מסביב פולט ומסנן לעברי - "ברח הימלט, תשאיר אותי לבד"..

גופי נטען מחדש בכח בלתי מוסבר.כוחותיי חזרו אליי. הכאבים חלפו. הרעב והצמא נעלמו כלא היו. הפחד והחרדה היו ממני והלאה..סירבתי למלא את רצוני. בכח רב ובמאמצים משותפים הצלחתי להעמידו על רגליו..הוא התאושש במקצת ויחד התקדמנו בזחילה ובהליכה שפופה כשמטרים ספורים מאתנו ראינו ערבים מזוינים בוזזים ורוצחים את הפצועים שלנו. מהריד היה לראות כיצד הפצועים מוכי השרב הצמא והרעב הופכים אדישים ושלווים למתרחש סביבם. הזחילה וההליכה המשותפת נמשכו מספר שעות. כשהתרחקנו מאזור הקטל יצאנו משדה החיטה והתקדמנו בהליכה זקופה כשאנו תומכים זה בזה..עקפנו שדות בוערים שהוצתו מפגזי האויב..כל אחד משנינו תרם את חלקו כדי לשרוד. מפקדי היה פצוע בחלקו התחתון של הגוף ואני בחלקו העליון. אני הפעלתי את ידיי ורגליי הבריאות, הובלתי ותמכתי במפקדי שותפי לדרך ומפקדי הפעיל את ראשו ואת עיניו. בעזרת המשקפת שהיתה תלויה על צווארו כיוון וניווט אותנו לחוף מבטחים. שנינו השלמנו זה את זה כגוף אחד בריא ושלם ורק הודות לכך נשארנו בחיים.

(מתוך מאמר במעריב- 1973)

האלוף שרון, מה הייתה ההחלטה הקשה ביותר שקיבלת? הפקודה הקשה ביותר שפקדת?

לא כמפקד יחידה 101 נתתי את הפקודה הקשה ביותר בחיי ולא כמפקד הצנחנים. לא כמפקד חטיבה ולא כמפקד האוגדה במלחמת ששת הימים. אף לא כאלוף פיקוד הדרום במלחמת ההתשה. את הפקודה הזאת נתתי כשהייתי קצין זוטור, מפקד מחלקה צעיר במלחמת השחרור.

יצאנו לכבוש את לטרון..עדיין קשה לי לספר על כך. עדיין אני חי את הרגעים הנוראיים ההם-מאי 1948 פיקדתי על מחלקת החוד של הכח..יצאנו באיחור רב. נתקלנו באש תופת. היו לי מיד נפגעים רבים..לא היה לי כל סיכוי..בינתיים עלה הבוקר..אתה מתאר לך את המצב הזה? מכל עברי הרוגים ופצועים. כולם-חברים. כולם- מאזור השרון. רובם- מכפר אחד. אנשים שגדלת אתם. הנה הם פה קרובים אל המוות ואתה אינך יכול לעשות למענם-כולם אבודים.

זו היתה הפקודה הקשה ביותר שנתתי בימי חיי. היו אחרות: בסדר גודל שונה. באחריות שונה. אף אחת לא היתה חמורה כל כך. הסתכלתי על הפצועים שלי. ידעתי שאני רואה אותם בפעם האחרונה. ידעתי שישחטו אותם. נתתי את הפקודה, בפעם הראשונה בחיי כמפקד: לסגת! לסגת ולהשאיר את הפצועים בשטח! לא היתה ברירה. הייתי מוכרח להציל את הבודדים שנשארו בחיים. הבודדים שיכלו לנוע חלפו על פניי. "גם אותך להשאיר כאן?" - "כן גם אותי..". ראיתי את העיניים של המסתלקים: היו בהן תדהמה, צער וכאב גדול. המבט הזה מלווה אותי תמיד עד היום. תמיד..קולות הביזה והשחיטה של הכפריים דופקים על תופי האזניים.

היה שם בחור אחד, גם הוא פצוע. גם הוא זחל גם הוא התקדם בקושי רב. גם הסיכוי שלו היה קטן. לא הכרתי את הבחור הזה. הוא היה בן 16. קיבלתי אותו בערב הפעולה. עוד לא הספקנו להחליף מילה. פניו היו מרוסקים..לא דיברנו. הוא העלה אותי. הוא סחב אותי בשארית כוחותיו. התקדמנו יחד. אני חייב לו את חיי. חוב פשוט, נוקב, גלוי.

סיצוד בִּיתִי וּבֵית שְׁקָמָה לְקִרְאָת פְּתִיחַת שְׁנַת הַכַּסְפִּים הַחֲדָשָׁה

עַד יֵשְׁבוּ זְקֵנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחֲבוֹת... וְאִישׁ מִשְׁעֲנֵתוֹ בְּיָדוֹ מֵרֵב יָמִים. (זכריה ח')

ברוח דברי הנביא זכריה והנבואה שלשמחתנו מתגשמת לנגד עינינו, קיבלנו החלטה להפוך את בית שקמה למרכז יום לחברים המבוגרים.

החלטה זאת באה בעקבות המציאות שמרבית החברים הסייעודיים נמצאים בביתם לאור ההחלטה על סיעוד ביתי ויוצאים לפעילות יום מבורכת במהלך היום מחוץ לביתם. בעקבות כך, נוספו מספר חברים הגרים בביתם וצריכים עזרה במהלך היום.

במציאות זאת, הבנו שהשתנה מרכז הכובד בין בית שקמה לסיעוד הביתי, כאשר יותר עבודה ויותר משימות מתרכזות בסיעוד הביתי ובית שקמה משמש בעיקר כמרכז יום.

שינוי המצב חייב היערכות מחודשת ולכן נפגשנו עם חנוש – רכזת סיעוד ביתי, ויונה רוזנטלר – בית שקמה וגיבשנו הגדרות חדשות לפעילות ולקשר שבין שני התחומים.

חנוש כרכזת רווחה וסיעוד ביתי – מטפלת בכל העניינים האישיים הקשורים לחבר הסייעודי.

חנוש גם תהיה בקשר עם בני המשפחה של החבר הסייעודי.

בתוקף כך אחראית חנוש על כוח האדם העובד בסיעוד הביתי, על בחירת העובדים, התאמתם והגיבוי בשעת הצורך.

בפועל, עוברים העובדים שעבדו בבית שקמה לעבוד באופן מלא או חלקי בסיעוד הביתי בבתי החברים. כמו כן יתגברו את בית שקמה בשעות הפעילות.

בית שקמה – הפך למרכז יום לחבר המבוגר – נשמח להצעות לשם חדש ומרענן.

על ריכוז הפעילות בבית שקמה אחראית יונה. שעות פעילות היום 00:12 - 00:09 אולם בית שקמה ייפתח כבר בשעה 08.00. במקרים מיוחדים ארוחת הבוקר תינתן בבית שקמה ע"י העובד האישי של המטופל. יונה אחראית על הדיירים הקבועים בבית שקמה ועל הפעלת מרכז היום. אחריות זו כוללת את הדאגה לנותני השיעורים והפעילויות השונות, לזימון החברים ועידודם לבוא ולהשתלב בפעילות ולתקציבי הפעילות במרכז היום.

בהזדמנות זאת נודה ליונה על השעות והימים הרבים שהשקיעה בכל האחריות על בית שקמה, ונאחל לה עוד שנים רבות בהמשך ארגון פעילות היום של החברים המבוגרים.

במסגרת שינוי התפקידים, קיבלה על עצמה אריאלה את כל נושא אחזקת הבית.

ברור לנו שעדיין יהיו חברים שיזדקקו לדיוור מלא במרכז היום, לתקופות קצרות, דבר שיתאפשר לאחר התייעצות ואישור הצוות המקצועי המורכב מצוות המרפאה, רכזת סיעוד ביתי ואחראית מרכז היום.

כמו כן, הצוות הרב תחומי (אשר יחזור לפעילות בתקופה הקרובה) יקבל החלטות בשאלות הנוגעות לכלל החברים הסייעודיים שעולות מעת לעת וייתן מענה לשאלות מורכבות.

הערה לסיום:

אנו חושבים שלאחר שדרוג הבית שבוצע לאחרונה, יש להפעיל ולנצל את הבית גם לצרכי הגמלאים בשעות אחר הצהריים. על עניין זה נדון בהמשך.

בני ויונת – א"מ, חנוש ויונה

"אחת משלנו" - מתי רפורט מספרת על צמח
ראינה: חי' צ'ה יקותיא

נולדתי בארה"ב, בברוקלין, ניו-יורק, ברובע 'קראון הייטס', ממש מול הבית של הרבי מלובביץ'. השתייכנו לקהילה יהודית פעילה ותוססת. בית הכנסת (קונסרבטיבי) היה מרכז החיים התרבותיים, הדתיים, החינוכיים, של כל הקהילה. בית הכנסת היה בבנין מפואר וכלל חדר למניין נוער פעיל, כיתות לימוד, בית ספר, אולם אירועים, בריכת שחייה מחוממת וסאונה ומגרשי ספורט. כמובן שבית-הכנסת עצמו היה מאוד מפואר. החזן היה ריצ'רד טאקר, שלאחר זמן הצטרף ל'מטרופוליטן אופרה'. רב בית הכנסת היה הרב לוינטל וסגנו הרב קרייטמן. לידם כיהן הרב לויטס שהיה אחראי על החינוך ועל הפעילות של הנוער.

בית הכנסת היה מרכז חיינו. למדתי בבתי-ספר יהודים, גם בעממי וגם ובתיכון, ושם למדתי עברית. השתייכתי גם לתנועת הנוער של התנועה הקונסרבטיבית - u.s.y.

כאשר סיימתי את לימודי בתיכון הציעו לי להצטרף לתוכנית של הסוכנות, הנקראת 'המכון למדריכי חו"ל', שבה נציגים מכל תנועות הנוער הציוני נשלחו לשנה לא"י, כדי לספוג את אוירת הארץ עם לימודים ארץ-ישראלים – ספרות, תנ"ך, וידיעת הארץ. במסגרת התוכנית נשלחנו גם לשלושה חודשים, כל אחד לפי תנועתו, לקיבוץ המתאים להשקפותיו. אנחנו, חברי ה-u.s.y נשלחנו לסעד, ויהודה רפורט היה המקשר שלנו.

המבצע הראשון שלו היה לשדך אותי לאפריים (חבר קבוץ אמריקאי שעזב מזמן...), משלא עלה בידו, יהודה החליט לקחת אותי 'נחת חסותו'.. במבצע חשאי רב תחבולות ובברכת הרב בר-שאול ובאישורו, החלטנו להתחתן, ואני נטשתי את קבוצת ה-u.s.y. לאחר מקרה זה, הסוכנות וה-u.s.y סירבו לשלוח קבוצות לסעד להרבה שנים.. התחתנתי בגיל שמונה-עשרה בדיוק, ילדה קטנה מבית טוב, שלא כל-כך ידעה מה זה קיבוץ, אבל מאוהבת מעל לראש ועד ליום זה ב'אביר חלומותיי'.. הקמנו משפחה לתפארת, שמסבה לנו רק נחת, ומה שהעיב על האידיליה היה המרחק מהוריי ומשפחתי שנשארו בנכר. הורי השלימו עם "המכה" – שהתחתנתי בארץ, והם גם שבעו נחת מהמשפחה והנכדים, וביקרו אותנו כל שנה באדיקות.

חשוב לי מאוד להגיד – שכעבור שנים, רצה הגורל שהוריי, כל אחד מהם בתורו, חלה, והם היו זקוקים לנוכחותי ולתמיכתי. קהילת סעד, אליה אני גאה להשתייך, לא היססה לרגע ואיפשרה לי שהות ליד ההורים. היא שחררה אותי מעבודה, מימנה לי את הנסיעה ואיפשרה לי להישאר לידם ברגעים הקשים של סוף חייהם, לקיים את מצוות כיבוד הורים. עד היום אני נפעמת ומתגאה בהשתייכותי לקהילה כה תומכת ומבינה. אני מקווה שעל-אף השינויים שחלו באורחות חיינו, נשכיל ונמשיך להיות אותה קהילה לתפארת.

יש לי חמישה ילדים ושישה-עשר נכדים. כל אחד מילדי עושה חייל. ילדים משכילים, מצפוניים, כל אחד בתחום שלו, והם תוצרת החינוך הקיבוצי.

בני דני עובד עם רותם אלברט בייצור שמנים בכבישה קרה, ליאורה מנהלת מרכז חוסן בשדות נגב, גיא עובד בחקלאות בענבי טלי, רועי עובד סוציאלי – עם נוער בסיכון, והוא מטפל מוסמך ברכיבה טיפולית ומשלב את שני המקצועות בבית הספר שהוא עובד בו. אלה היא עורכת לשונית ועובדת במכללת ספיר.

אני חיה בשלום עם מה שקורה בקיבוץ, ו"זורמת" כלשון הצעירים, ומשתדלת לראות את חצי הכוס המלאה וממשיכה להיות מעורבת ומתעניינת, ושרק נמשיך כך.

מנהרת הזמן

באמצע שנות השמונים כתבה רותי פינקלשטיין לעלון, לרגל ראש חודש אדר. בימים ההם כזמן הזה..

דברים אשר נאמרו במסיבת ר"ח אדר א', וכוחם יפה גם לאדר ב'.

מדרש שמות

חנן קסלר ביקש ממני להכין דבר תורה למסיבת ר"ח אדר. והנה הפלא ופלא, זאת בדיוק ביקשה ממני מרים צרפתי לפני שלוש שנים... כמובן שהיתה זו הזדמנות פז לא לסרב שהרי החומר כבר מוכן... נכון שאז הכנתי לחודש אדר בו חל הפורים, אבל לאור הקרבה שבין שני האדרים החלטתי לקרוא את מה שכתבתי בראשונה. אשר להתחשבות בקהל, אל דאגה יש ויש... שהרי חלק מהנוכחים באותה מסיבה (לפני שלוש שנים) כרגיל, אם לא נרדם אז יירדם בודאי הערב. חלק אחר לא היה באותה מסיבה שהרי ערבי חודש אדר קרים וסוערים כל כך... ומתוך אלה היושבים כאן הערב והיו נוכחים במסיבה ההיא ואף ערים אז יש מי מתוכם שלא זוכר ומאלה שזוכרים (כמה נותרו כבר?) אבקש את סליחתם.

זהו! עד כאן ההקדמה ועכשיו לעניין.

הנושא היה (ויהיה) "מעמד האשה בימים ההם ובזמן הזה".

בזמן הזה מרבים לדבר על שחרור האשה. במגילה, אם נעיין היטב ובין השיטין, יתברר לנו ששם מדובר על שחרור הגבר משלטון האשה. לפחות שלוש נשים, ושתי, זרש ואסתר מתוארות כתקיפות והן הן הקובעות במעשיהן את גורל הממלכה. אעמוד על שני מאפיינים משותפים בלבד וזאת מחוסר זמן (חנן מגביל!)

האחד: בשתי התקופות האשה "כבודה – בת מלך פנימה", יושבת בית, עובדת בשרותים, הרבה בקוסמטיקה, הרבה במספרה, במטבח, בחינוך, והתפקידים הגדולים, כביכול, בידי הגבר. ראש ממשלה, מרכז משק, מלך וכדו'.

אך מי שמושך בחוטים ומנהל את העניינים על אמת (וזאת בשקט ובצנעה ולעתים מבלי שהדבר יהיה ניכר כלל) הרי זאת האשה, אז וכן עתה ולכן לא נותר לנו אלא להודות בכוונה רבה: "ברוך... שעשני כרצונו."

ואשר למשותף השני לימים ההם ולזמן הזה: אצלנו יש: אדו וחבשוש ופתי ורכטי וחורכה וג'יין והנזי, ואולי עוד? במגילה יש, זרש ובגתן ותרש, והמן, ויזתא, ושתי ועוד... ועוד...

כשם שלכל אחד ואתנו יש סיבה לכינויו כך גם במגילה. בחרתי לעמוד רק על שם אחד, הקשור לעניינינו.

ושתי על שום מה?

על שום שבכל ליל שבת כשהתכוננה ושתי לרדת לארמון האכילה לסעודת שבת, היתה מתלוננת בפני אחשוורוש וטוענת שאין לה מה ללבוש ואחשוורוש בסבלנות רבה היה מציע:

- אולי את השמלה האדומה?

- אח! את זו כבר לבשתי!

- אולי המוזהבת?

- גם זו כבר לוושתי!

וכך על כל הצעה טענה לוושתי! לוושתי!... והרי לנו ושתי..

בימים ההם כמו בזמן הזה.

הודעות מועצת וותיקים:

טיול בשדות המשק

"בא, בא, בא אל הטבע
תפוס לרגע סוד בריאה
טבול עיניך בצבע
שפשט על הגבעה"

(תלמה אליגון)

בתכנית:

- * ביקור בחממה – האמריליס הפורח וגידולים נוספים.
- * מטע האבוקדו והלימונים השופעים פרי.
- * שדות החיטה והגזר וגידולים חדשים.

הסיור יתקיים, אי"ה, ביום ד' כ"ח בשבט (29.1.14).

נפגשים בחממה בשעה 9:30. ההרשמה על גבי לוח המודעות.

נא להירשם עד יום שני, כ"ו בשבט (27.1).

מסיבת ראש חודש אדר א'

"משנכנס אדר מרבים בשמחה"

שמחת ראש חודש אדר א', והפעם עם גרעין "צבר". ההפקה והביצוע – חברי הגרעין.

ניפגש ב"בית שקמה" ביום חמישי, כ"ט בשבט (30.1.14) בשעה 17:30.

לבן אולן

ברכות לראש איוסק לחיל האוויר

הרבה הצלחה בדרכך החדשה

צוות חומ"ש וקהילת סעד

לדפנה סולומון

מזל טוב לבת המצווה

למרי לאורן ולכל המשפחה

שתזכו להרבה אושר ונחת!